

Григорій Ліщенко

Рік

місячного

метелика

Григорій Ліщенко

Рік
місячного метелика

(некласичні хоку)

Кіровоград
Центрально-Українське видавництво
2016

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

Л 67

Л 67 **Ліщенко Г.**
Рік місячного метелика. – Кіровоград:
Центрально-Українське видавництво, 2016.
– 72 ст.
ISBN 978-966-130-091-9

ББК 84(4УКР) 6-5
УДК 82-1

ISBN 978-966-130-091-9

© Ліщенко Г.В., 2016
© Центр.-Укр. Вид-во, 2016

Любий друже Григорію.

Ваші філософські мініатюри прочитав уважно і вони мені сподобалися. У них є все: глибока думка, образність, краса слова, якась невимовна душевна печаль...

Продовжуйте писати неодмінно.

Обнімаю. Петро Сорока.

* * *

В руці тримаю нитку Аріадни.
Хо́да моя невпевнена і важка.
Ві́чність відраховує кроки.

* * *

Павук і комаха.
Мисливець і жертва.
Ві́чна проза буття.

* * *

Пові́яв північний вітер.
Хма́ри тінь упала на руку.
Метелик шукає тепла.

* * *

Де́сь далеко вдарив грім.
Ма́рно шукати прихистку
Подорожньому серед степу.

* * *

На блакитній скатертині неба
Жовтий лимон сонця.
Скоро полудень.

* * *

День догоряє.
Вітрильник чекає припливу.
Повний місяць вселяє надію.

* * *

Вітер чи птах запізнілий
Б'ється у вікна.
Завтра останній день осені.

* * *

Шматок чорного хліба
На кружці молока –
Смачний натюрморт дитинства.

* * *

Крила метелик обпik
Об жовте листя клена.
Скоро дощі принесуть вологу.

* * *

Золотава імла.
Перепілка боса біжить стернею.
Пора жнив.

* * *

Листок вербовий упав на воду.
Вітер втих.
Час повного місяця.

* * *

Над зораним полем
У сірім небі птах.
Пізня пора прощань.

* * *

Вітрило випране дощами.
Дме південний бриз.
Дорога обіцяє пригоди.

* * *

Тінь у вікні промайнула безшумно.
Нічний хижак жертву пантрує.
Кажан чи сова може?

* * *

Журавлині ключі
Відлітають на південь.
Сумні спогади будять їхні крики.

* * *

Білі вірші зими
Наснилися нині.
Рими шукати там марно.

* * *

Клени вітрами порізані,
Криваві крони
Бинтують туманами вранці.

* * *

Краплі на шибці.
Роса чи сльози?
Живу на дні болю.

* * *

Оси кружляють над плодом достиглим.
Літо згоріло.
Вітер фарбує листя.

* * *

Вільха старезна,
Мов птаха зелена стоїть край обриву.
Безсила, злетіти не може.

* * *

Сонце вибалки засіває промінням.
Весною кульбаба
Цвістиме рясно.

* * *

День вечора доганяє,
Щоб разом упасти
В обійми ночі.

* * *

Стежки забуті сняться часто,
Марно шукаю там
Знайомі сліди.

* * *

Хода моя неквапна.
Гарячий пісок обпікає стопи.
До горизонту подати рукою.

* * *

Вдивляюся в холодне скло дзеркала.
Тіні минулого
Живуть у ньому.

* * *

Зірка впала у воду.
Подих вітру чи зітхання ангела.
Що це?

* * *

Ліс рясно скидає листя.
Але стежок під ним уже не знайти.
Самотність поселилась довкола.

* * *

За горизонтом губиться дорога.
Сонце в zenіті.
Скоро зустрінемося, друже.

* * *

Самотній рибалка.
Вдалині вітрильник.
Альбатрос доганяє хвилю.

* * *

Зламана гілка верби звисає безсило.
Дикі гуси кричать у небі.
Далеч марить снігами.

* * *

Зорі серпневі
Зриваються з неба,
Навесні зацвітуть горицвітом.

* * *

Троянди зів'яли.
Суховії спікають обличчя.
Шлях додому важкий і тернистий.

* * *

Дикий крижень розбудив сонну воду.
Вітер притих в очереті.
На сході рожевіє небо.

* * *

Морок ночі густий.
День у сутінках сірих.
Час зимового сонцестояння.

* * *

Блискавка розрізала хмару.
Грім закотився за обрій.
Слухаю пісню дощу.

* * *

Асфальт розпашілий під шинами.
Що там за поворотом?
На милі перемножений час.

* * *

Мертвого краба розкльовує чайка.
Життя і смерть поруч.
Невід'ємна мить вічності.

* * *

Кришталеві бурульки на сонці.
Сім барв веселки -
Зими заримована проза.

* * *

Сліди на піщаному березі.
Людини чи звіра?
Вода не залишить нічого.

* * *

На ліхтаря білу кульбабу
Ніч накинула сітку дощу.
Тіні змивають потічки.

* * *

Риба скинулась раптом.
Кола пішли по воді.
Місяця мідну монету у себе вписали.

* * *

Свист вітру,
Шум листя, крик птаха.
Тільки тиша самотня завжди.

* * *

Білі дерева в саду.
Іній чи цвіт?
Здається, вчора було ще літо.

* * *

Сіра гладінь ріки.
Чапля на міліні завмерла.
Ось і грому далекий гуркіт.

* * *

Рудий листок очерету -
Згорілого літа крило.
Прощально на сизому вітрі тріпоче.

* * *

Вдалині скелястий берег.
Що там?
Вічна жага плавби.

* * *

Цілу ніч падають каштани.
Лунко відраховують осені кроки.
Завтра до зими буде ближче.

* * *

Метелик на вересневому вітрі
Барвистий спогад
Про літо навіяв.

* * *

Місяць на воду впав.
Затіяли жаби концерт.
Стара черепаха заснути не може.

* * *

Друзі з минулого приходять у сні.
Пам'ять панує над часом.
Жаль, що не вічно.

* * *

Джміль над зів'ялою квіткою.
Що він знайде там сьогодні?
Спогад і більше нічого.

* * *

Сніжинка на щоці -
Поцілунок холодного неба
Стане водою раптом.

* * *

Ніч як безодня.
Абсент розбавляю дощем.
Живу один серед марев.

* * *

Безлисті дерева сум колисають.
Ранок спить у калюжі.
Сонця чекати марно.

* * *

Над чорною ріллею
Свічку берези
Вітри загасити не можуть.

* * *

Боса доріжка
Біжить у минуле.
Там десь моє дитинство блукає.

* * *

Сонце за скелі сховалось.
Що там на жовтім піску?
Ламані лінії тіней.

* * *

Сич на осиці сумує.
Місяць сховався за хмари.
Ранок дощі обіцяє.

* * *

В лісу осіннього храмі
Вітражами із листя
Душу зігрію сьогодні.

* * *

Злива вщухла.
Кольоровий місток райдуги
По дорозі додому.

* * *

Літній вечір.
Рожеві хмари,
Наче дитинства забутого мрії.

* * *

Зашпори заходять у пальці.
Морози для зими вночі
На вікнах вірші пишуть.

* * *

Снігова пустеля степів.
Семибарвна таємниця
Білого кольору.

* * *

Рибалка в човні.
Блискавка на воді віддзеркалилась
І блешнею впала на дно.

* * *

День дощами сумує.
Вип'ю вина.
Спогадом серце зігрію.

* * *

Небо прозоре як скло.
Вдалині міраж.
Спрага висушує горло.

* * *

Пом'ять по крихті
Минуле ночами збирає.
Гіркі ілюзії щастя.

* * *

Скінчилась злива серпнева.
По мосту веселки
Пребіжу в осінь.

* * *

Профіль хмари
На фоні неба -
Вітер казкового звіра малює.

* * *

Гасне день,
Ховаючи в тінях стежину.
Шукати її подорожньому зараз даремно.

* * *

На березі замок з піску.
Шум хвилі.
Дитинства далекого спогад.

* * *

Криниця над вибалком,
Майже не має води.
Зорі на дні марять небом.

* * *

Листя пливе за водою.
Шукати прихистку йому
Тут марно.

* * *

Метелика чи ангела тінь
Раптом упала на землю?
Нині Великдень.

* * *

Над хризантемою
В'ється бджола запізніла.
Квітки холодна краса її вабить і тільки.

* * *

Білогриві хуртовини за море втекли.
Квітець зеленим лошам
Степами біжитьь.

* * *

На мокрій ріллі
Ворон сумує.
Меланхолія пізньої осені.

* * *

В очереті рудому
Сліди загубились.
Нині сільця порожні знову.

* * *

Сонячний зайчик
Вранці у воду впав.
На дні спочине до ночі.

* * *

Візерунки дивні
На шибках замерзлих.
Мертва краса заворожує часто.

* * *

Густий запах фарб.
Охра і ультрамарин.
За вікнами тліє вечір.

* * *

Місяця жовтий сік
В жмені серпневих ночей
Зорями капає.

* * *

Піт випікає очі.
Хижа птаха віщує біду.
Може до вечора встигну?

* * *

Дощ ніяк вгамуватись не хоче.
Чорний птах мокне на гілці.
Прикра, самотня старість.

* * *

Барвиста осінь.
Метелик над грядкою квітів.
Дивна ілюзія щастя.

* * *

Із моху постіль зроблю.
Заночую в хатині старій.
Спогадом вигою серце.

* * *

Вдивляюсь в заплакану шибку.
Що там за мороком сірим дощів?
Зима снігами ряхтить.

* * *

Крові згустки
Чи грона калини на стежці?
Далекий постріл розірвав тишу.

* * *

Розведу серед ночі багаття.
Поселю заблукалому в серці надію.
Тільки метелика шкода.

* * *

Слід в очереті сухому.
Птаха нічна билась крилами
Чи вітер дорогу шукав?

* * *

Місяця біле півколо губиться в небі.
Раптом вітру порив.
Вже до ранку подати рукою.

* * *

Шурхіт в рудих комишах.
Марно чекати тут звіра.
Просто заплутався вітер.

* * *

Сірою сіткою дощів
Осінь ловить дерева.
Думає - птахи може?

* * *

Вітри хуртовині рвуть віжки.
Дорога важка і далека.
Бійся заснути на савані снігу.

* * *

Над озером бабка кружляє.
Крильця прозорі, як хвилі.
Небо купається в них.

* * *

Сизі хмари
Блискавки в собі ховають
Чи гасять дощами їх може?

* * *

Листопад загубився в тумані.
Земля липка і драглиста.
До весни ціла вічність.

* * *

Чи то роси замерзлі біліють,
Чи коні сиві
В степу сухі трави толочуть?

* * *

Вітер під вікнами бродить.
Місячним сяйвом зігрітись не може.
В долоні хухає.

* * *

Що тебе будить ночами?
Що не дає тобі спати?
Привиди вмерлих надій.

* * *

Влітку, серед степів,
Зелені примари вимерлих сіл,
Можна побачити часом.

* * *

Ніч як безодня глибока.
Вина не вистачило в чашці.
Спогад зігріє хіба?

* * *

Вечір зойкнув,
На льоду послизнувшись.
В очереті рудому бурштинові зорі збирає.

* * *

Мокрий сніг за вікнами.
Вітер хврткою грюкнув.
Нині зими перший день.

* * *

Все коротшає стежка у вічність.
Ночі важкі і безсонні.
Вітри дмуть на захід.

* * *

Білі метелики снігу.
Птаха злетіти не може.
Пам'ять про літо болюча.

* * *

Постріл у лісі.
Луна покотилась довкола.
Кров замерзає на травах.

* * *

Пора заходу сонця.
Плесо річки рожеве.
Бабка гойдає листок очерету.

* * *

Що там за океаном?
Вогні маяків далеких.
Спрага одвічних блукань.

* * *

Царство лісу зелене.
Хвоя дитинством пахне.
До осені тут зостанусь.

* * *

Втікаю від похвали.
Ховаюся в тінь байдужості.
Сни забути боюся.

* * *

Загнуздаю коня.
Літо доганяти поїду.
В кінці весни повернуся хіба.

* * *

Квіти осінні вбралась у роси.
В пам'яті нашій
Красивими хочуть зостатись.

* * *

Вересневі дощі
Літо пригадують тепле.
Йдучи по дорозі в осінь.

* * *

В старезних лісах тіні блукають.
Може, душі людей,
Що жили колись тут?

* * *

Місяць ховається в хмарах.
Роки завіяли шлях.
Назад повертатися пізно.

* * *

Мокрий листок на вітрі б'ється.
Мов ранений птах
Злетіти не може.

* * *

Марную час.
Візерунки сплітаю зі слів.
Боюся потрапить в реальність.

* * *

Вітер зорі зриває.
Ридає рососою верба.
Йду на прощу до осені.

* * *

Розлука і зустріч обнялися на мокрім пероні.
Дощ осінній січе -
Життя філософія сіра.

* * *

Приготую глінтвейн.
Запрошу в гості спогади.
До ранку зостанемось разом.

* * *

Кольорові метелики листя
Покірно на землю лягають.
Вечір малює тишу.

* * *

Сонце сходить.
Але ранок холодний і сірий.
Тіні замерзли на вітрі.

* * *

Стежка звивиста і слизька.
Тридцять срібників у кишені.
Я знаю, хто ти.

* * *

Космосу чорна безодня.
Матерія з простору й часу.
На скронях попіл зірок.

* * *

Іній в саду.
Асоціація білого цвіту.
Чи дочекаюсь весни?

* * *

Ультрамарин неба нічного.
Чорною блискавкою
Кажан ріже.

* * *

Бите скло помилок під ногами.
Каміння гріхів на душі.
Дорога до себе найважча.

* * *

Шматок бурштину на піску.
Сонце і вічність у ньому.
Хто там під білим вітрилом?

* * *

Найстрашніше -
В катакомбах власної душі
Заблукати.

* * *

По слідах ночі
Ранок іде.
Роси збиває подихом вітру, зорі гасить.

* * *

Пізня осінь.
Згустки дощів і суму.
Сховаюсь під парасолею мрій.

* * *

Берег крутий і високий.
Гострі рифи довкола.
Борти і корма протікають.

* * *

Вечір промерз до кісток.
Ягід шипшини замало
Аби обігрітись.

* * *

Птаха кричала вночі.
Зранена, може,
Чи сни заважали спати?

* * *

Лісів шумовиння зелене.
Хати́на стоїть в самоті.
Хтось кличе мене ночами.

* * *

Сліди на піску.
Але дощ їх змиє до ранку.
Де звіра шукати завтра?

* * *

Хмари небо закрили.
Ніч обіцяє негоду.
В дорогу збирався марно.

* * *

На поросі спалених мрій,
Дитячі сліди zostались.
Час їх стерти не може.

* * *

В лапаті долоні мерзне вільха.
Срібний пух інею
Вітер додолу струсив.

* * *

По свіжій ріллі граки бродять.
Збирають щось.
Може, зорі згорілого літа?

* * *

Світло в моїм вікні.
Друга чекати марно.
Метелик хіба припаде до шибки.

* * *

Хатина край лісу.
Лампа блимає ледве.
Скільки літ мене там чекають?

* * *

В сінях ніч спочивала.
З листя постіль зробила собі.
Рання осінь блукає тут.

* * *

Ніч як смола.
Чорну вуаль хмар
Вітер зірвати не може, чи довго так буде?

* * *

День народження нині.
Свято ніби.
Але чому ж так сумно?

* * *

Сніжку зроблю.
Жбурну її в пам'ять з розмаху.
Ах, скільки дитинства спогадів.

* * *

Берег чужий і скелястий.
Гроти й печери глибокі.
Руно золоте знайду тут, може?

* * *

Молоко вишень квітучих
Крізь пальці гілок на землю тече.
Біло довкола.

* * *

Назбираю грибів корзину.
Переберу їх разом з літами.
Як багато сміття зосталося.

* * *

День догоряє.
Жовтий віск сонця збігає по шибці.
Тіні оживають у кімнаті.

* * *

В рідний край повернусь.
Стежки пошукаю знайомі.
Може, сніги не засипали їх?

* * *

Сни як тумани.
Важкі і сиві.
Думаю, як дочекатися ранку?

* * *

Під хмарами літа
Мов птахи у вічність линуть.
Гукати їх марно тепер.

* * *

Звір рудий садом блукає.
В дупла порожні свище.
Дерева скоро інешм вкриє.

* * *

Стернею лелека ходить.
Ноги до крові сколов,
Аж небо від болю заплакати хоче.

* * *

На вітрі дерева горять.
Ніколи рук не зігріти.
Душу хіба обпекти можна.

* * *

День заросився зранку.
Стоїть край дощу, мокрий увесь,
Птахів проводжає у вирій.

* * *

Чумацьким Шляхом бреду.
Збираю у пригорщі хмари.
Дощем через вічність проллюся.

* * *

У степу доріг не знайти.
Сніги біліють довкола.
Візерунки слідів читає вітер.

* * *

Мудрому важко.
Йому відомо,
Що знає занадто мало.

* * *

Вересень осінь малює.
Фарби дощем розбавляє.
Ультрамарин і охру.

* * *

В правічному лісі,
На моху зеленому килимі
Мрії дитинства заснули.

* * *

Дивні відчуття –
Все залишаю минулому,
Тільки спогади беру з собою.

* * *

Сухоцвіти квітують рясно –
Жовтий колір
Вічного суму – пора до вирію.

* * *

Сонце за овидом.
В миску місяця
Вечір суниці збирає.

* * *

Дощу і листя шепіт.
Літа зеленого казку
До ранку слухаю часом.

* * *

Лампа настільна, папір і ручка.
За кілька строф
Душу калічу об спогади.

* * *

Іграшки на ялинці.
Живиця пахне.
До дитинства рукою подати.

* * *

Серпневий зорепад.
В небо вдивляюся часто.
Боюся, що зірка впаде моя скоро.

* * *

Ночі холодної морок.
Свічки метелик, мов п'яний.
Вином лікуватися буду.

* * *

Упаду в гамак вітру.
Неба пледом укриюсь.
Казка насниться, може?

* * *

Загорнувся у сутінки вечір.
Як дитина зорями бавиться.
До ранку ще ціла ніч.

* * *

Вікнам в сірі вдивляюся очі.
Восени вони часто сльозяться.
Певно, плачуть за втраченим літом.

* * *

Ночами самотньо старію.
Як ворон із хоку Басьо,
Що на гілці безлистій.

* * *

Небо зорі кинуло в річку.
Тільки б діждатися ранку.
Завтра на вудку ловити їх буду.

* * *

Хмари порватись не можуть.
Тримають дощі у кишенях.
Чекають осені певно?

* * *

Замерзле вікно
Більмами в небо зоряне дивиться.
Шкода - нічого не бачить.

* * *

Лелека городом блукає.
Зорі збирає.
Намисто лелечисі хоче зробити.

* * *

В сітях матерії чорної б'ються галактики.
Що там за вічності краєм?
Все повториться знову.

* * *

Дерева безлисті і чорні.
Холодні вітри дошкуляють.
Сили нема відлетіти.

* * *

Де взяти осені суму,
Щоб землю слізьми напоїти?
Влітку дощів не було тут, здається.

* * *

Злива втекла за обрій.
Райдуга грається сонцем.
До нитки метелик промок.

* * *

Повітря важке і вологе.
Далекий грім розколов тишу.
Кажуть, зле на голі дерева.

* * *

Вітер у ринву дме.
Тужлива мелодія.
В небі плачуть лелеки.

* * *

Жар горобинових ягід,
Сніг не розтане від нього,
Тільки соку терпкого нап'ється.

* * *

Відкувала зозуля.
Літа порахувала комусь.
Чому ж так мало?

* * *

Мінорна симфонія вітру
Навіяла суму.
Разом з листям опалим.

* * *

На ромашках серпень ворожить.
Трава колюча, мов дріт.
Подих осені чути.

* * *

Нарву безсмертників завтра.
В кімнаті поставлю їх.
До весни будуть квітнути, може?

* * *

Віків прірва німа.
Що там на дні?
Кров і сльози.

* * *

Вітри об терники порвані.
Листям опалим латані
Принесли перші морози.

* * *

Вільха стара помирає.
Постіль колючу з голок постелила.
Гілля руде наче крила звисає безсило.

* * *

Доля роздає подарунки
З міха великого.
Хто на який заслужив, кажуть.

* * *

Троянди зів'яли.
Поливати їх марно.
Пізно жаліти красу.

* * *

Сльотава ніч
Землю місить дощами.
Ніяк до ранку дійти не може.

* * *

Ген, могили сивіють.
Крик хижого птаха.
Чую як вічність дзвенить.

* * *

Лісу багрянці в річці втопилися.
Аж вода гарячою стала.
Шкода як листя обсиплеться.

* * *

Кволий росток на скелі
Холод і спеку долає.
Надовго чи вистачить сили?

* * *

Цвинтар в густих терниках.
Тиша важка довкола.
Хтось, ніби, стежить за мною.

* * *

Акація біло згоряє.
Бджоли гудуть.
Ніяк загасити не можуть.

* * *

В'яз жовту рясу вдягнув.
Скрипить під вікнами.
Сни відганяє від мене.

* * *

В часу безодню
Миті капають.
Хто там літа рахує?

* * *

В себе ввібравши небо,
Синьо цикорій квітує –
Цвіт пізнього літа.

* * *

Стара сова зорі лічить.
В дупло ховатись не хоче.
Певно, заснути боїться.

* * *

До вирію збираюся.
Пір'їнку на пам'ять зоставлю.
Може, згадають колись?

* * *

Росинка тремтить в павутинні.
Чи, може, то зірка
Упала серпнева стою на порозі осені?

* * *

Вночі поринаю у спогади.
Пливу по них за течією
В хисткому човні надій.

* * *

Біблія степу зелена.
Тільки птахи в вишині
Читають апокрифи дивні.

* * *

Зорепад з падолистом кружляють.
Загадати бажання хотів,
Та згадав, що вже осінь.

* * *

Ожини у рові.
Сік ягід достиглих
Пам'ять дощами змиває.

* * *

На жовтих човниках листя
Мрії мої пливуть.
Все далі від мого берега.

* * *

На білих скрижалях
Морозу скрипучим пером
Хоку пише зима.

* * *

Небо зір в джерело насипало.
Води наберу у пригорщі.
Напитися ніби.

* * *

Вітер з клена сорочку зриває.
Сам вдягнутися хоче.
До лиця йому колір жовтий.

* * *

Річку сковує крига.
Лебідь злетіти не може,
Край води самотіє.

* * *

Кожного ранку
З полону думок утікаю.
Вночі повертаюсь назад добровільно.

* * *

Над білим степом
Сніжка сонця підкинута.
Сім нот вітру.

* * *

Охра і кадмій червоний.
Абстракція.
Пейзаж на фоні дощу.

* * *

Розкинувши руки,
На снігову перину впаду.
Стану трішки схожим на птаха, що в небі.

* * *

Листя скидають берези.
Море сусального золота.
Осінь храми будує.

* * *

Сліди на жовтій траві.
Зойк птаха нічного.
Що ти шукаєш там, пам'яте?

* * *

Метелик на сонечку гріється.
Літо щойно знайшов,
Бабине тільки.

* * *

Гніздо в тернику.
Вивільги, може?
Холод живе там нині.

* * *

Суниці в траві червоніють —
Крапельки крові
Зранений спогад зоставив.

* * *

Царство квітів і трав.
Хати́на край лісу.
Тільки сні там блукають ночами.

* * *

Неба ряднина мокра.
Полин зарошений гірко
Нині птахам співчуває.

* * *

Ніч прилягла на обніжку.
Зоряним пледом вкрилася.
Цвіркун заснути не дав.

* * *

Осінній вечір
Телятком рудим
Мокру тишу ссе.

* * *

Пелюстки зів'яли давно.
Зорі в дощах вимокли.
На чому сова ворожити має?

* * *

Пустка в кінці села
Вслухається в тишу нічну.
Часто дитячий сміх чує.

* * *

Метелик нічний летить на вогонь.
Спопелівши за мить
Шлях освітить комусь.

* * *

Небо дощі цідить.
Горобиним соком
Осінь їх розбавляє.

* * *

Листя протуберанці гаснуть в траві,
Не обігрівши нікого.
Вересень марить теплом.

* * *

Від людей утікаю.
Сузір'я Пса мене вабить.
Може, друга знайду собі там?

* * *

Бабине літо осінь з туману пряде.
Посилає його літа доганяти.
Назад не вернеться ніхто.

* * *

Лелечі гнізда заснули.
Сни бачуть,
Ніби птахи повернулися з вирію.

* * *

Жовті піски чи листя опале?
Йду наосліп
У місто Забутих Мрій.

* * *

В складинках одягу
Ніч тіні ховає.
Вранці тільки осінні вітри їх розвіють.

* * *

Знайомою стежкою йду.
Нічого впізнати не можу.
Як довго мене тут забували.

* * *

Ягоди сипле калина.
Червоно згоряє покіс
Слідом за літом.

* * *

Вдивляюся в морок вікна.
Ручку стискаю до болю,
Може, вичавлю строфи?

* * *

Вітру соло журливе.
Хтось ломиться в двері ночами.
Гостей ніби я не чекаю.

* * *

Дорога кам'яниста, але недовга.
Сили розтрачені марно -
Біографія із семи слів.

* * *

Стежки далечінь ковтає.
В літах загубились знайомі.
Крізь життя мовчки за ними іду.

* * *

Клен, мов птах золотий,
Крила на вітрі сушить.
Літо відлітати зібралось.

* * *

Зі снів кольорових
Ніч віночки плете.
На Купала ворожити буде.

* * *

Звечора в ранок,
На маленькому човнику мрій,
Річку Ночі долаю.

* * *

Зорі, зриваючись, падають.
Слід залишають на мить,
Щоб колись повернутися в небо.

* * *

Вітер хмари в калюжах пере.
На безлистих деревах розвісить,
Але літа чекати ще рано.

* * *

Ворон старий
На всохлому дереві мокне.
Про що вони думають зараз?

* * *

Повертатись із довгого вирію – марно
За роки зчуженіло усе.
Ні гнізда, а ні друзів.

* * *

Таємниця відкрилась мені -
Життя набагато коротше,
Ніж я думав колись.

* * *

Місяця срібна підкова в калюжі.
Думав забрати на щастя,
Але не зміг.

* * *

Височінь на морозі скляніє.
Вітер гуде у дротах.
Ніяк обігрітись не може.

* * *

Ніч по садах блукає
В чорній сукні.
Певно, сумує за літом що вмерло?

* * *

Стигли грона калини упали на сніг.
Наче кров проступає
Крізь пам'яті білу сорочку землі.

* * *

Чорні гребені хвиль
Вітрила рожеві ховають.
Все менше надії на зустріч.

* * *

По струнах дротів
Осінь вітру смичком вдарила -
Мінорна мелодія прощань.

* * *

В білій снігів паранжі
Зима стоїть за порогом,
Зігрітись у хаті боїться.

* * *

Тишу хтось до верби прив'язав
Разом з човном.
Дарма що весел немає.

* * *

Дим перетлілого літа гирчить,
Чи спогади може?
За роками тепер не збагнути.

* * *

Жовте латаття вересень тче на воді,
Що там у ньому?
Теплі крапельки літа.

* * *

Білий метелик сумує.
Крильце болить перебите.
Хмаринкою літньою стане колись.

* * *

Тінь лісами блукає.
Шукає забуті казки,
Чи сні заважають спати?

* * *

По снігів білизні,
Маленькі сліди крізь спогад
Біжать у дитинство.

* * *

Попрошу завтра ночі.
Хай на зорях мені поворожить.
Ромашки давно вже зів'яли.

* * *

Сніг, мов янгола крила.
Три зірки на небі.
Пора в дорогу.

* * *

Сни зелені лісів часто сняться.
Шкода – впізнати не можу нікого.
Сивіє пам'ять від часу.

* * *

Сонце золотим птахом на воду сіло.
До обрію попливло.
На сході гойдається ніч.

* * *

Чай із м'яти й ромашок.
Лампа тіні малює.
Дитинство приснилось на мить.

* * *

Журавель у небі курличе,
Чи плаче жура осіння?
Над попелом літа.

* * *

Сторінки листя жовтень гортає,
По руці ворожить.
Невже скоро випаде сніг?

* * *

Дороги у місті старому в минуле ведуть.
Шукав знайомі обличчя,
Але мене ніхто не впізнав.

* * *

Барвисті метелики над чорнобривцями
Чи навпаки?
Все в цьому світі відносне.

* * *

Край лісу криниця
Глибока, як пам'ять.
Все, що зосталось від хутора.

* * *

Ночі зі спогадів сні снують,
До самого ранку.
Сиві, як мої скроні.

* * *

Об мороз вітер порізався,
Тужив цілу ніч,
У комині заснути не дав.

* * *

Так довго брів назустріч дневі.
Вже до ночі
Рукою подати.

* * *

Мідь листя дзвенить на вітрах,
Сонце руде в калюжі.
Птах самотній кружляє у небі.

* * *

Вітри літню зливу гойдають.
Дорогою річки
Босим вертаюсь додому.

* * *

Над осені прахом
Насипала снігу зима.
В хуртовин біла тризна сьогодні.

* * *

Хмари з далекого берега,
Важкі і холодні,
Ховаються в спогади літа.

* * *

Ніч вороною на підвіконні сіла.
Знов до рану
Думки мої буде читати.

* * *

Дерева на савані снігу –
Чорно-білі контрасти зими.
Старі фотографії наче.

* * *

Пам'ять у сільця спогади ловить,
Заснути не може.
По закутках минулого вештається.

* * *

Ніч у синім плащі
В решето зорі збирає.
Завтра вечір небо засіє.

* * *

Не біда, коли мудрий
Дурнем себе вважає,
Горе, коли навпаки.

* * *

Осінь розсипала дні,
Спробую теплі знайти,
Може, зігріюся трішки?

* * *

Листя падає жовте,
У тумані губиться берег –
Ранку сумні акварелі.

* * *

Ночі немає кінця.
Принесу трішки сіна в кімнату.
Може, літо насниться?

* * *

Гніздо не діждалося птаха.
Сумує самотнє
Тільки снами нині живе.

* * *

Жовтень лисом лісами бродить,
Хвостом замітає сліди.
Добре, що листя багато.

* * *

Човен край берега.
Чайка сидить на кормі.
Ні човняра, а ні весел.

* * *

Ніч над снами моїми чаклує.
Шкода, тіні zostалися
Тільки від них.

* * *

Вітер заснути не хоче.
Свище ночами.
Мене за собою кличе.

* * *

Осінь спалює квіти.
Мокрі горіти не хочуть
Тліють на вітрі.

* * *

Небо в річку блакить наливає,
По самі вінця.
Сонце лошам золотим купатися буде.

* * *

Вчора жовтий листок
Над полями кружляв.
Літо хотів наздогнати може?

* * *

Щоночі з буденності сірої рвуся.
Гину до ранку,
Злетіти не маючи сили.

* * *

Роки надії мої крадуть.
В дупла старезних дерев ховають.
У правічному лісі спогадів.

* * *

Вітер рудий містом бреде.
Листя з дерев обрива.
Грає забуту мелодію ринв.

* * *

Ліхтар бурштиновий місяця.
Ночі шепіт.
Для душі спочинку шукаю.

* * *

Річка в лататті,
Мов у сукні зеленій.
Шкода, тіло її висихає.

* * *

Зовсім сивим стаю.
Птахом чи полином?
Час покаже.

* * *

Ночами у сні поринаю,
Глибоко,
Аж до самого дитинства.

* * *

Хуга з вітром у танці сплелися,
Клени скриплять на морозі.
Снігів фантазія біла.

* * *

Весь час поспішаю кудись,
Найбільше боюся
Зостатись в минулому.

* * *

Захід сонця червоний,
Вечір в тернику поколовся до крові,
Пташку знайому шукав.

* * *

Бабине літо летить над землею,
Будяка сухого
Край поля зловити хоче.

* * *

Порвана вітром вервечка птахів
За хмари чіпляється,
У вирій ніяк відлітати не хоче.

* * *

Мокрий листок у заплаканій шибці,
В очі дивиться,
Мовчки притулку просить.

* * *

Краплі воску
Неквапно стікають по свічці.
Прямісінько у пригорщі ночі.

* * *

Сонце схилилось до обрію.
Все довшають тіні і коротшає шлях.
Пора на довгий спочинок.

* * *

У каламутному небі
Жовта медуза сонця
За хмарами мрій ховається.

* * *

Білі вітрила
Чи гребені хвиль вдалині?
Нині збагнути важко.

* * *

Створю вічність.
Простір і час переплету бабиним літом.
Тільки б дочекатися осені.

* * *

Птаха біла в нічному вікні.
Думав наснилось.
Вранці пухом холодним земля була вкрита.

* * *

стежинами забутими
В снах блукаю самотньо.
Безсилий, під ранок хіба повертаюсь додому.

* * *

У бабине літо закутаю сні свої сиві.
Хай віднесуть їх вітри до хатини край лісу.
Може, насняться хлопчині вони серед ночі.

* * *

Місячна доріжка біжить через плесо озера.
Хтось чекає мене на тому березі.
Але хто?

* * *

Міцного настою наллю.
Погукаю з минулого дузів.
З них багато прийти увісні тільки можуть.

* * *

Все життя із блукань і надій.
Стопи зіб'ються в кров, надії розтануть, як сніг.
Згадую Еклезіаста.

* * *

Серпень на квітці ворожить.
Скоро листя руде поженуть по дорозі вітри
В гості до вічності.

* * *

Метелик жовтий
Сів на квітку зів'ялу.
Чи, може, прихистку шукає листок опалий?

* * *

Груша скрипить на морозі.
Хтось ніби струни невміло торкає смичком.
Ноти згоріли у листі.

* * *

Світло вмерлих зірок
Ще довго летить до Землі.
Так гинуть герої, по собі залишаючи пам'ять.

* * *

Над безоднею ранку соняшник сонця розцвів.
Котик вербовий на гілці дрімає.
Щойно проліском бавився вітер.

* * *

На березі мовчки вітрильник старий помирає.
Вогні маяків тільки сняться ночами.
Солоні припливи цілують борти почорнілі.

* * *

Суху бадилину
Ранок рососою прикрасив.
Шкода, як промені сонця хмара собою закриє.

* * *

Шхуна військова на дні догниває морському.
В жерлі гармати
Жде жертви жорстока мурена.

* * *

Вільха у сукні зеленій
Живицею плаче.
Сльози гіркі через вічність прикрасами стануть.

* * *

Чайка крилом
Розрізала річки гладінь.
Тінь від очерету загойдалась на хвилях і втихла.

Літературно-художнє видання

Ліщенко Григорій Васильович

**Рік місячного метелика
(некласичні хоку)**

Редактор **Станіслав Янчуков**

Верстка і обкладинка: **Андрій Тараненко**

Зверстано в ТОВ «Центрально-Українське видавництво».
Адреса: Україна, 25006, м.Кіровоград, вул. Тимірязєва, 69.
Тел.: (0522) 24-25-96, 24-48-51

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до
Державного реєстру видавців, виготівників і
розповсюджувачів видавничої продукції від 15.12.2011 р.,
серія ДК № 4234.

Підписано до друку 17.02.2016 р. Гарнітура Times.
Ум. др. ар 2,09. наклад 100 примірників. Зам 089.

Григорій Ліщенко